

Espiritualitat i política

Dij, 29/09/2011 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

L'[Antoni Gutiérrez-Rubí](#), de qui vaig glossar en aquest bloc algun article reivindicant la vida interior i espiritual a l'exercici de la política, forma part dels autors d'un llibre conjunt, coordinat per [Cristóbal Cervantes](#), i que porta per títol '[Espiritualidad y política](#)' (Kairós editorial), i que és a punt de sortir. Si no tinc mal entès, hi participa amb un [article](#) publicat abans a la revista de la [Fundació R. Campalans](#) i que vaig glossar [aquí](#) i que desenvolupa la tesi que ell mateix signava en un altre article a [El Periódico](#). En una conferència a Mataró convocada per [Valors](#), més tard, ho explicava molt bé, com es pot veure breument en aquest vídeo si cliqueu [aquí](#). L'acompanyen 19 autors més, com són María Elena Ferrer, Raquel Torrent, Ángeles Román, Leonardo Boff, Federico Mayor Zaragoza, Ken Wilber, Tariq Ramadan, Ervin Laszlo, Joan Melé, Jordi Pigem, Benjamín Forcano, Pablo de la Iglesia, Koldo Aldai, Miguel Aguado, Marià Corbí, Vicente Merlo, Dokushô Villalba, Andrés Schuschny i Francisco Traver. No està gens malament.

Em direu que en temps de crisi, quan no sigui per resar demanant auxili, les 'mandangues' espirituals passen a segon terme. Potser sí, no ho sé. En tot cas, la reflexió de Rubí (no sé si també la dels altres) passa, en primer lloc, com deia, per l'exercici de la política. Ell, que ho coneix bé, sap de la pobresa espiritual i meditativa que acompanya aquest exercici, massa ple de reunions, d'urgències, de maledicències, de competitivitat i de visió a curt termini. I, encara més, sap perfectament que -especialment en l'esquerra- tot el que fa referència a la vida espiritual és vist amb certa sorna, quan no un tema secundari i, això sí, absolutament aliè a la vida pública.

En segon lloc dic espiritual i meditatiu, no religiós. Segurament ho faig perquè el terme 'religiós' seria massa restrictiu (hi ha espiritualitat no estrictament religiosa) i, ahora, metonímic (la religió és quelcom més que la vida interior). Però no deixa de ser curiós que, en ple moment de reminiscència del religiós, sovint caòticament, sorgeixi també la necessitat de més vida espiritual. Sovint reactivament, contra el mateix caos vertiginós i tecnològic amb què es revesteix força buidor, i d'altres vegades com a redescoberta. I moltes vegades, també, com l'efecte del [reencantament](#) del món (davant el '[desencantament](#)' modern que teoritzava Max Weber), pel qual seria necessari, d'altra banda, mantenir l'esperit crític (no tot val en el *mercat* espiritual). Serveixi d'exemple l'[impacte](#) brutal, especialment entre la

població no creient i jove, que ha tingut la recent emissió del programa *El Convidat* (TV3) dedicat a Teresa Forcades i al Monestir de sant Benet de Montserrat. Hi ha desig d'autenticitat i, també, la intuïció que és per la *via espiritual* on s'hi arriba millor, a l'autenticitat.

I, en tercer lloc, observo una mirada crítica i esperançada alhora al món de la política, com si aquesta absència evident de vida espiritual en fes més urgent el seu reclam, enlloc de passar-ne i deixar-la per impossible. Veurem si el llibre, amb aportacions tan rellevants, ens dóna alguna llum al respecte. Ens cal. Encara que potser només sigui per resar, a Déu o als mercats, que la crisi s'acabi.